

FAZA TOČKE S STARO MENJAVO ŽOGE (1)

Čeprav v novem obdobju moderne odbojke ne radi govorimo o »stari« menjavi žoge, pa se temu ne da izogniti, pa čeprav to fazo igre po novem imenujemo faza točke. Kar z drugimi besedami pomeni da smo oziroma nismo uspeli točko doseči po servisu nasprotne ekipe ali pa po našem sprejemu začetnega udarca.

Ne gre spregledati dejstva ali statističnih podatkov oziroma najrazličnejših »kazalcev«, ki govorijo o tem, da je za končno zmago potrebno imeti uspešno prav to »fazo« igre, s katero naj bi dosegli cca 60% vseh doseženih točk na eni tekmi ali v vsakem posameznem nizu. Torej gre za izredno pomembno fazo igre, katere nikakor ne gre zanemariti. Je pa tudi res, da se je tega potrebno zavedati že pri sami sestavi ekipe, kajti od tega kakšno šesterko smo sestavili, je še kako odvisen končni cilj oziroma uspeh.

Torej se faza »stare menjave« pričinja s sestavo ekipe pred sezono, če je to seveda mogoče in če nam klub (beri finančna sredstva) to dovoljujejo. V vsakem primeru pa čaka nas trenerje to, da iz »materiala«, ki ga imamo na razpolago iztisnemo (izvlečemo) največ, kar je seveda mogoče. In kje pričeti?

Po mojem globokem prepričanju je to sprejem začetnega udarca, pri katerem je potrebno v vsaki ekipi najti določena ravnovesja med posameznimi igralci/-kami. Gre za tehnični element, ki bo odločal o naših rezultatih, pa tudi o usodi nas samih kot trenerjev. Ko govorimo o tehničnem elementu sprejema servisa in v nadaljevanju o uspešnosti faze, s katero dosegamo največ točk (stara menjava žoge), bi pri izbiri šesterke na prvo mesto postavil vlogo prostega igralca (libera) od katerega je v vseh pogledih odvisen sam sprejem začetnega udarca. O vlogi prostega igralca smo v naših tehničnih prispevkih že veliko pisali, a ne gre pozabiti, da je ta vloga vse pomembnejša in da mora biti prosti igralec/-ka tisti, kateremu zaupamo nalogo sprejema in seveda tudi odnose, ki jih mora »ustvariti« med ostalimi sprejemalci. V tem zadnjem primeru gre predvsem za uravnoteženost med sprejemalci/-kami, ki so v končni fazi ključnega pomena za uspešen sprejem in v nadaljevanju za samo organizacijo igre.

Če smo »morda« izbrali drugačno pot in se odločili za mladega, morda neizkušenega prostega igralca, v katerega zaupamo, mu moramo to predvsem pokazati. Predvsem pa je izrednega pomena da ga na treningih tudi s psihološkega vidika pripravimo na zahtevno nalogo. Na nas trenerjih je tudi naloga, da se v primerih večjih napak (morda zaradi mladosti) naj ne jezimo in ga moramo pred starejšimi izkušenejšimi predvsem zaščititi. Je pa ta varianta morda najslabša, kajti ob mladem prostem igralcu si moramo v ekipi obvezno zagotoviti dva »izkušena« sprejemalca, ki sta sposobna na pomoč preskočiti mlajšemu, a ob tem tudi uspešno napadati, kar pa vsekakor ni lahko. Veliko boljša »varianta« je druga izbira, ko se kot trener ali klub odločimo za starejšega izkušenejšega »libera«, kar se tudi ponavadi največkrat dogaja, saj starejši igralci/-ke pred koncem kariere radi opravljajo nalogo prostega igralca.

Recimo, da smo pri izbiri prostega igralca/-ke imeli srečno roko in da je tudi delo v dvorani pokazalo, da s sprejemom servisa ne bo večjih težav, potem je naša naslednja naloga

dobra izbira napadalcev/-k b C-4, ki bodo ob prostemu igralcu/-ki zadolženi za uspešen sprejem servisa in seveda tudi uspešen napad. Kar velikokrat se dogaja. da imamo sicer dober ali pa zelo dober sprejem servisa, da pa smo v elementu napada le nekoliko slabši in to pod pričakovanji..Kaj sedaj? Obstajata dve možnosti – prvič, da ob napadalkah C-4 , ki imata kot rečeno soliden sprejem servisa v ekipo postavimo dobrega napadalca na centru in v drugem primeru, da imamo na korektorskem mestu igralca/-ko. ki je sposoben zaključevati vsakršne žoge.